



Brüsszel, 2017. május 31.
(OR. en)

Intézményközi referenciaszám:
2016/0190 (CNS)

9317/17
COR 1

JUSTCIV 113

FELJEGYZÉS

Küldi:	az elnökség
Címzett:	az Állandó Képviselők Bizottsága/a Tanács
Előző dok. sz.:	WK 5263/17
Biz. dok. sz.:	10767/16
Tárgy:	Javaslat – A Tanács rendelete a házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint a gyermekek jogellenes külföldre viteléről (átdolgozás) – Irányadó vita

A 9317/17 INIT dokumentum 3. oldalán a 9. pont szövege helyesen a következő:

9. A gyermeknek azt a jogát, hogy lehetősége legyen a meghallgatására, az Európai Unió Alapjogi Chartája 24. cikkének (1) bekezdése, valamint a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezmény (UNCRC) 12. cikke védi. Ez a jog szerves részét képezi annak az elvnek is, hogy az emberi jogok európai egyezményének 6. cikke értelmében a gyermek számára tisztességes eljárást kell biztosítani, és ugyanezen egyezmény 8. cikke értelmében garantálni kell a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogot. 2005-ben a Brüsszel IIa. rendelet szigorította az 1980. évi Hágai Egyezmény szerinti, az Unión belül folytatott eljárásokra vonatkozó előírásokat. Ez utóbbi egyezmény nem ír elő kifejezett követelményt a gyermek meghallgatására vonatkozóan, ugyanakkor ezen egyezmény **13. cikkének második bekezdése** arról a lehetőségről rendelkezik, hogy a gyermek visszavitelére vonatkozó határozat elutasítható, ha a gyermek ellenzi a visszavitelét, amennyiben a gyermek elérte azt a kort és érettségi szintet, amikor már indokolt figyelembe venni a véleményét.

A Brüsszel IIa. rendelet 11. cikkének (2) bekezdése ezért úgy rendelkezik, hogy a gyermeknek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a két tagállam közötti jogellenes külföldre vitelét követően a gyermek visszavitelére irányuló, az 1980. évi Hágai Egyezmény szerinti eljárás során meghallgassák. Az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében sem az Európai Unió Alapjogi Chartájának 24. cikke, sem pedig a Brüsszel IIa. rendelet 42. cikke (2) bekezdésének a) pontja nem utal önmagában a gyermek meghallgatására, hanem mindkettő azt említi, hogy a gyermeknek lehetősége van arra, hogy meghallgassák. A Bíróság azt is megállapította, hogy egy gyermek nem hallgatható meg akkor, ha a meghallgatás nem szolgálná a gyermek mindenek felett álló érdekét, vagy ha a meghallgatás szükségtelen. Ezenkívül akkor sem hallgatható meg a gyermek, ha ez a korára és érettségére tekintettel nem tűnik célszerűnek.
